

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΒΙΩΤΗ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΘΕΙΤΣΟΥΛΑΣ

ΑΦΟΥ είχε σκοπίσει και μοιράσει την αγάτη της, σ' όλα τ' άνηψια και τ' αρανήψια,—ή ίδια δεν είχε άποχτήσει ποτέ παιδιά, και ίσως γι' αυτό η στοργή της νά ήταν τόσο ανεξάντλητη—την είχε συγκεντρώσει, τώρα στα γερμάτα της, σε μία μικρούλα, τρίτη άνηψιά,—μια μικρούλα παραχαϊδεμένη, κακομαθημένη και ναζίρια,—τόσο πού τ' άλλα τ' άνηψία, πού είχαν μεγαλώσει μέσ' στα χέρια της, είχαν άρχισει λίγο νά ζηλεύουν... Μέ τι χαρά και τι καίμω έπαιζε μαζί της, με τί γλυκά τραγουδιά τή νανούριζε, μέσ' στο κυλιτάκι της κρεβατιά! Ούάλεγε κανέναν πώς ή καρδιά της θείτσας—γιατί εθείτσας τή φωνάζαν όλοι—μόλις τώρα έφτανε στον κόσμο και τώρα πρωτομάθανε τ'ό βάθος της αγάτης!

Κ' επειδή έτιχε νά κάθονται μαζί, της δινόσαν όλες οι έτικαιριες νά της χαρίζη την άπέραντη στοργή της. Χίρα από πολύ νία άκόμα—ήταν παντρομένη, κάποτε, μ' έναν άνώτερο δημόσιό υπάλληλο—στέλτα, κοντούλα, δουλεπάρτα, άεικήνη, έξακολυθηόουσε, στα όγδόντα τόσα χρόνια της (πλαιοίξε, θαρώ, τά έννενηντα), τώρα, πού δεν καλόλεπε, και δεν ήταν σάν και τότε κοτσονάτη, νά θέλει σ' όλα και παντού ν' άνακατεύεται, νά περιφρονεί τά γερατιά της, νά μπάνιζε και νά βγάνει στην κοζίνα, σάν κοριτσάκι δώδεκα χρονών. Κ' ή κράση της ήταν γερή και δυνατή, κ' ή καρδιά της χτυπούσε σάν και πρώτα, χτυπούσε κ' άγαπούσε, σάν και πρώτα...

Είχε δει κόσμο και κόσμο νά πεθάνει γύρω της —κ' αυτό ήταν τ'ό μόνο της παράνοιο.
—Νά κλείσω, έγω, τά μάτια του Νίκου, έλεγε κάποτε, όταν πέθανε κάποιος άνηψιός της, έγω, πού τόν πρωτάρπαξα, την ώρα πού γεννήθηκε!...
Αυτό ήταν τ'ό μόνο της παράνοιο!

Καίμενη θείτσούλα!
Τή θυμάμαι καθώς έβγανε στην όρτα του σπιτιού, μόλις άκούγε κανένα και χτυπούσε, στα μαμωμένα σκαλιπάτια, μπροστά στο περιόβλι, νά ρωτιέ, με τί μεσολογγίτικη γονιότα προφορά της, ποιός εινε και τί θέλει! Και ύστερα έπλυνε τ'ό κοκαλιάρικο τ'ό χέρι της, ή, άμα γνούριζε κανένα πού πονούσε, τόν άγκάλιαζε και τόν καταφιλούσε, και τούκανε άτέλειωτες χαρές...

Η μικρούλα, όμως, πού άγατούσε, δεν την άγατούσε όσο πρέπει. Σ' αυτή την ηλικία, τά παιδιά, όσο και ν' άγατούντε, ποτέ δεν άγατούντε όσο πρέπει: Έχουν, κ' αυτά, τους ήτολογισμούς τους, κ' άμα τύχει νά εινε χαιδέιμα, όπως ήταν εκείνη ή μικρούλα, δείχνονταν πάντα άπιστα, στριμμένα και σκληρά...

Πολλές φορές πλήγωνε τή θείτσουλα με τά λόγια της, με τά νάζια της και τά πείσιμά της.
—Όπως ή θείτσούλα ήταν τόσο αγάθη κ' ή φρεζή της ήταν τόσο ανεξικακή, πού δεν παρακονιότανε στους άλλους, και κατάπνε άμίλητα τόν πόνο της! Πού και πού, μονάχα, σκούπιζε ένα δάκρυ...

Η μητέρα της μικρούλας ήταν χωρισμένη άπ' τόν άντρα της. Έκεινη, όμως, τή βαστούσαν ή μητέρα της, πού ζούσε με τήν οικογένειά της. Ζούσαν όλοι—μαζί, κοντά στο Πολύγισνο, αντίκρυ άπ' τή Γπακιά.

Έκεινό τ'ό φθινόπωρο, ή ζοή της θείτσουλας ήταν έξαιρετικά μελαγχολική. Τή μικρούλα την είχε πάρει ό πατέρας της, και τή διασκεδάσε στις έξοχες, τή γούιζε παντού με τ' αυτοκίνητο, της άφθοσε παιγνίδια και γλυκά.
Κ' ή θείτσα ήταν άπαρηγόρητη. Γρινιγνονόσε μέσ' στις κάμαρες, πού ήταν άδειες ύπως ή καρδιά της. Κ' έλεγε τόν καίμω της—επειδή της είχαν πάρει τή μικρούλα.

Κ' ή μικρή άργούσε νά γούρισει.
Κι' ό καίμω της κάθε μέρα και μεγάλωνε.
Στα τελευτάια, είχε πει, μία μέρα:
—Να τή δώ νά γουρισει, κ' άς πεθάνω!...
Κι' όμως, ή θείτσα φοδόντα τ'ό θάνατο, "Αν και ζωομένη, και τριμμένη, δεν είχε πει ποτέ της νά πεθάνει!" Ένωθε τήν καρδιά της ζωντανή, τή στοργική της άγαλιάζ ζεστή άκόμα, τά χέρια της όλο δραστηριότητα—ώστε νά γουρέιη τή γυάλη, και νά γίνει ένα, μέσ' στο χόμα, με τους άγαπημένους της νεκρούς... Δεν είχε κλείσει τους λογαριασμούς της με τόν κόσμο, άφω κατάθρονε άκόμα κ' άγαπούσε!
Είχε πάρει πια νά βγάνει όσο άλλοτε. Φοδόνταν τ' αυτοκίνητο, τήν κίνηση. Κ' έξ' άλλου πια τά μάτια της είχαν άδυνατίσει, κ' ήταν, κ' αυτό, ένα κρυφό παράνοιο της.
—"Άμ' πάει πιά, γέρασα, παιδάκι μου!
Κι' άδμνονοίσε και μελαγχολούσε...

Κ' έβγαφνα, ένα πρωί, ή μικρούλα γύρισε.
Γύρισε με χίλια-δύο παιγνίδια, με κοΐλες πού σκαλούσανε τά μάτια τους, κ' έβγαζαν κλαφάρικες φρονές, άμα τούς πατούσε τήν κοιλιά. Γύρισε με τόπια και σφυρίχτους, με κορδέλλες και με νέες φορεσιές... Μπροστά σ' αυτούς τους θησαυρούς, σ' αυτό τόν πλούτο—στα χίλια πράματα πού είχε δει στόν κόσμο, στις άμέτρητες μικροδυσκαλιόσεις—πού νά πίσσει μάλας ή φτωχή αγάτη της θείτσουλας.

Κ' έλεπτα, ό πατέρας της, πού είχε λόγους νά μήν τή συμπαθεί, θά της είχε πει, πρίν νά γουρισει: —"Ακου, παιδί μου! Έκει πού θά πάς νά εσαι φρονόμη, μήν τύχει κ' άρωσθήσεις! Κι' όσο για κείνη τή γρηά, μήν τήν άφίνεις νά σε παραφλέει...
Κ' έτσι ή μικρή είχε γουρισει καικωμένη, με κάποιαν έχθρα μυστική στα μάτια, μ' ένα κομμάτι πάγο στην καρδιά.
Τού κάκου ή θείτσούλα προσπαθούσε νά την καλοπάσει. Τά τραφερά της λόγια δεν τήν άγγίζαν.

—Τι έχεις, κοκόνα μου, μαζί μου και δε μου μιλάς; Τι σουκάνα; Γιατί δεν έρχεσαι κοντά μου; Τι σέ πειράξα;...
Και τά μάτια της θείτσουλας—τά οθισμένα της, τά γέρικα τά μάτια, τά μάτια πού δεν έβλεπαν καλά—ήταν δουκωμένα...
"Αλλά, στο τέλος, δεν πολυτεμάνει." Ήμαρξες πώς και γούτο θά περυνόσε, καθώς είχαν περάσει τόσα άλλα.

Μέ σφιγμένη τήν καρδιά, γούρισε στις δουλειές του σπιτιού της. Έφραξε νά στρώσει τ'ό κρεβάτι του Γιάννη—δέν άφανε κανέναν άλλον νά τ'ό στρώσει—νά αναρτήσει τήν τραπέζια...

Πρός τ'ό βράδι, εις' έσθε ό Λεωνίδας, και της βάσταξε γιά λίγο συντροφιά. Και πιά νά είχε κάποιον μυστικό προσηθήμα, τού είχε πει, καθώς τόν ξεπροβόδιζε:
—Γιατί δεν ήρθες κ' ή Βασιλική; Έχει νάδερει πού πολύ κ' άπάνω μήνα! Γιατί δεν έρχεται, ύπως έχονταν πούτα; Τήν πεθύμασα, άκούς; νά τή τ'ό πεις... Θά πεθάνω, δίχως νά τή δω!...
Γιάννης, Βασιλική και Λεωνίδας, ήταν τ' άγαπημένα της άνηψια, πού τάχε δει νά μεγαλώνουν μέσ' στα χέρια της.

Κι' όταν έφριγε ό Λεωνίδας, άρχισε πάλι νά τρυπεί μέσ' τόν σπεί της.
"Η μικρούλα έπαιξε στη διπλανή τήν κάμαρα. Κάθε φορά πού πήγανε κοντά της, γούριζε τά μούτρα της άλλοθι.
—Γιατί, κοκόνα μου, δε μου μιλάς; Τι σουκάνα;!...
Κ' έντιχε πάλι τ'ό παράνοιο της, και προσπαθούσε νά ξεχάσει τόν καίμω της, φέρνοντας βόλτες και ταχυποικονίας.
"Η μέρα μόλις είχε σκοτεινιάσει. Κ' ένώ τριγυρνούσε, χωρίς νά ήσυχάσει, άπ' τή μιά τήν κάμαρα στην άλλη, τά θαμά και κουρασμένα μάτια της έτιχε νά πέσουν στο τραπέζι. Ένα φλιτζάνι είχε μείνει άπλυτο.

Θέλησε μοναχή της νά τ'ό πλύνει.
Τό πήρε τότε, με μεγάλες προφλέξεις, και κοντούλα και μικρούλα, καθώς ήταν, κατέβηκε, σά μια σιά, τή σκοτεινή σκαλιότα της κοζίνας.
Τόπλωνε με προσοχή, χωρίς κανέναν νά τήν πάρει μυρουδιά, κ' άφω τ'ό σκούπισε με μια πετσέτα, άρχισε πάλι ν' ανεβαίνει τή σκαλιότα, γιά νά τ'ό ξανάδαξει στο μπουφέρι.

Κ' εκείνη τή στιγμή, τ'ό μωριαό χούπθηκε στή μέση, κ' έβανε τή αληθινή τριζολοσιά του...
"Η μητέρα της μικρούλας, μέσ' στην κάμαρά της, δοκίμαζε κάποιον καινούριο φάρμακο, πού μόλις τόχαν φέσει. Λέει της μικρούλας:
—Τζούλια, πού εσαι; Φώναζε της γιαγιάς σου, παιδί μου, νά δει, μια στιγμή, τ'ό φάρμακό μου...
Κ' ή Τζούλια έτρεξε στο διάδρομο, με τ'ό σκοπό νά φωνάξει της γιαγιάς της, πού είχε πάει προς τ'ό περιόβλι.

Έτρεξε προς τή μικρή σκαλιότα.
"Η θείτσούλα, σ' αυτό τ'ό μεταξά, είχε ανεβεί τά σκαλιπάτια, και είχε φτάσει σχεδόν τ'ό τελευτάιο. Βλέποντας τή μικρή, στο μισσοκράδα, νά τρέχει καταπάνω της με τόση προθυμία, ελπε με τ'ό νού της πως ξεκαίωσε, κ' έρχεται ίσο: νά τήν άγκάλιασει.
—Κοκόνα μου, της φώναξε.
Κι' άφησε τ'ό πρεβάτι πού κρατούσε, και, βαστών-

Πολλές φορές πλήγωνε τή θείτσουλα της με τά λόγια της...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΠΟΙΑ ΤΟΥ 1918

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ο αλτρουισμός των στρατιωτών μας. Η γενναιοφυξία του πληγωμένου φαντάρου. Οι Βούλγαροι που ψυχροπαύσαν και ζητούσαν νερό να βρέσουν τα χείλη τους. Μπρός στο θάνατο όλα ξεχνιούνται. Κεντοί και τενεκεδες για τους άρκου- διαρέους κ.τ.λ.

Οι Έλληνες στρατιώτες, κατά τον Έλληνοβουλγαρικό πόλεμο, εκτός του άναμφισβήτητου ήρωισμού των, έπέδειξαν και μοναδικές πράξεις αλτρουισμού και γενναιοφυξίας, που θα μένουν μοναδικές στα πολεμικά χρονικά. 'Ιδού τι διηγείται κάποιος τραυματίας μας της μάχης του Κιλκίς, όταν τόν επισκεψήθηκαν άργότερα σ' ένα νοσοκομείο της Θεσσαλονίκης -

«Έβγα πληγωθεί κάτω απ' το γόνα για καλά, ή σφαίρα μωδε τροπήσει το γόνα πέρα για πέρα, κ' ακούηται σ' ένα θάμνο για να ξεκουραστώ. Οι σύντροφοί μου μ' είπαν αφήσει γιατί κινήσουαν τόν έχθρο, κ' είχα μείνει μοναχός μου.

Γύρω μου ήσαν ξεπαλωμένα καταγής πτώματα δικών μας και Βουλγάρων, άλλα ξεκοιλιασμένα, άλλα άκρωτηριασμένα, όλα τέλος σ' έλεινη κατάσταση. Το άποτρόπαιο αυτό θέματα μού ένέντεσε πραγματική φρόκη και μού δυνάμωνε πιο πολύ τούς πόνους που αισθανόμουν.

Έξαφνα, εκεί που καθόμον καταματωμένους, σφιγγοντας τα δόντια μου απ' τούς πόνους, είδα παρκει ένα κομμά άματοδομένο να σαλεύη ελαφρά. 'Ανασπώθηκα λίγο κ' είδα πώς ήταν ένας Βουλγάρος στρατιώτης, μ' ένα πελώριο τραυμα στο μέτωπό του, απ' τό οποίο έτρεχε άφθονο αίμα.

Σε μια στιγμή άνοιξε με δυσκολία τα θολά του μάτια κ' από τό στόμα του βγήκαν μ' άγνομία αυτά τά λόγια:

— Βοντά!... Βοντά!... 'Έτυχε να ξεφού λίγα βουλγάρικα και κατάλαβα άμέσως πώς έζητούσε νερό.

Τότε μια πάλη φοβερή άρχισε να γίνεται μέσα στο ταραγμένο μουλό μου. 'Απ' τή μα μεριά συλλογίζομον τά σφαγιαμένα άθμα μας γύρω Βουλγαρικά. 'Ετσι τό μίσος μου κατά τών Βουλγάρων μεγάλωνε. 'Από τήν άλλη κλί έβλεπα δίπλα μου έναν άνθρωπο που δέν έαταχε ίσως ό ίδιος σέ τίποτε και ποό κόντευε να πεθήνθ από τή δίψα.

Στό τέλος έδωξα απ' τό νου μου κάθε διαταγή, άκουσα τή φωνή της καρδιάς μου και πήρα τήν άπόφαση να τόν σώσω. 'Ο πληγωμένος σ'ό μεταξύ έπανελάμβανε διαρκώς με σурτή, κοιμένη, άγωνιώδη φωνή:

— Βοντά!... Βοντά!... Δέ βάσταζε παιά. Και καθώς ήτομον σακατεμένους στο πόδι, πλησίασα με κόπο τό Βούλγαρο και λησιμονώντας τή έχθρα που μάς έχώριζε, έφερα τό παγοδι μου στά φλογισμένα του χείλη...

'Ο πληγωμένος άνοιξε τά μάτια του, με κίντασε με κατάληξη και στό πρόσωπό του ζωγραφίστηκε μια βαθειά, άνέκφραστη, ειγνη-μωσίνη.

Τήν ίδια στιγμή άλλοι δύο Βούλγαροι που κοίτονταν παρέκει μισοπαθμένοι, άρχισαν να ζητούν κ' αυτοί νερό. 'Επ'ηγα κοντά τους και τούς έδωσα κ' αυτόν όσπον σόθαν έντελώς τή δίψα τους. 'Η πατοίδα πστείτω να με συγχωρήση γ' αυτό. Δέν έβάσταζε ή καρδιά μου να τούς βλέπω να πεθαίνουν και να τούς άρηνηθώ με στερνή παγογοιά...»

«Όταν ξεκινήσαμε τήν πρώτη μέρα, διηγείτο κάποιος λοχίας της 6ης Μεραρχίας, να συναντήσομε τόν έχθρο σ'τά μέρη του Λαχανά, ή πεποιθήσι μας για τή νίκη ήταν τόσο στερεωμένη, ώστε πηγαίνομε έντελώς ξενοστομαί και δέν είχαμε κανένα φόβο.

Οι στρατιώτα μας μάλιστα είχαν πάρει μαζί τους και τούς κοντοδες, που χρησιμοποιούσαν έλλείψει πασσάλων για να στηρίζουν τ' άντιοικηνά τους, σάν νάκαναν άπλωσά μια μετακίνηση και να μ'ην εποσειόντο σέ μάχη.

Κάποιος άξιωματικός, που τό άντελήφθη αυτό, σταμάτησε και τούς έρωτήσε:

— Δέν μού λέτε, βοέ παιδιά. Τι θα τά κάνετε αυτά τά κοντάρια και τά κουβαλάτε μαζί σας;

— 'Εμείς πήραμε και τενεκεδες, κύριε λοχαγέ, του άπάντησαν γελώντες οι άνδρες. 'Οταν πάσομε τούς άρκουδιαρέους, θα τούς βάλομε να χορέψουν για να κάνομε χαζύ!...»

ως σ' άλλο χέρι τό φυτζάνι, άπλωσε τά δύο χέρια της άπάνω της. 'Η μικρούλα, με τή φόρα που έρχόταν, τή βρήκε σάν έμπόδιο μπροστά της. 'Ισως από καλά μυστική, ίσως απ' τή φόρα της τρεχάλας—πώς μπορούε ποτέ να ξαίρει, Όθ μου, τί κρούουν οι καρδοί-λες των παιδιών — τή χτήνησε κατάσθηθα. 'Η θετισούλα έπεσε τ' άνδρακελα.

'Επεσε δίχως να καταραυώλισει, έπεσε μονοκόμματα στο μάμιαρο, με τό κεφάλι και τό χέρι προς τό κάτω. Το κεφάλι της έπασσε στο μάμιαρο και τό χέρι της τσαυάστηκε και κείνο...

'Η μικρή έβγαλε τότε τις φωνές. 'Ετρεξαν όλοι, απ' τό βρόντο κ' απ' τά κλάματα, μάζεψαν τήν καμένη τή θετισούλα.

Τήν έβγαλαν άπάνω στο κρεβάτι. Το αίμα έτρεχε ποτάμι απ' τό κοίτελο. 'Οστόσο μπόρεσε μ' άσπρόσει λίγες λέξεις.

Και τή στιγμή άκόμα που τή μάζεψαν, είχε πει: — Παδάκι μου! παιδάκι μου!... Δηλαδή: — Παδάκι μου, τί μούκανες! Κ' σ' αυτές οι λέξεις οι σπαραχτικές, αυτός ό βόγγος του στεφνου του παρωμένου, ήταν σάν ένας θρήνος τής στοργής, που πληρώνόταν μ' ένα τέτο νόημα—ό θρήνος τής στερνής, τής πληγωμένης, αλλά, μαζύ, κ' άστειρετης άγάτης!

'Ηταν ό θρήνος τής μεγάλης τής άγάτης, που δέν γνωρίζει σόνοια σέ τίποτε και δε θέλει να ξαίρει τίποτ' άλλο, ούτε μπορεί να ξαίρει τίποτ' άλλο, τίποτ' άλλο παρά τόν έαυτό της—άκόμα και σ'ά χείλη της άδούσου!...

'Ο γιατρός που τήν εξέτασε βρήκε σπασμένο τό κρανίο και τό χέρι σπασμένο σέ δύο μέρη. Είπε πώς έφερε να γείνει άμεσα έγγειση, μ' έλάχιστες ελπίδες σωτηρίας.

Τήν πήγαν τότε σέ πιο κλινική. Το αίμα δέν σταμάτησε διόλου. 'Η καρδιά, όστόσο, έξακολοούθησε να χτυπάει.

Λομίσσαν να κάνουν μιάν έγχειρήση, να καθαρίσουν τό αίμα του κρανίου. 'Εκ'ααν ένα σοβαρό τριτανισμό, για να προλάβουν τή γενική παραλύση. 'Η ήμιπληγία, μο-λαταύτα, είχε εκόηλωθεί απ' τήν άρχή.

Κ' έπειτα, λίγο μετά τήν έγχειρήση—τό αίμα έτρεχε ποτάμι απ' τό στόμα—ό σφυγμός άρχισε ν' άρωάνει, όσπον σταμάτησε και κείνος έντελώς.

'Η θετισούλα ήταν πεθαμένη! * * *

Τήν έφεραν μ' ένα φορείο πίσω, που τό κρατούσαν δύο άντρες, νοσοκόμοι. 'Ηταν μικρούλα, μαζεμένη, τοσηθούλα—σκαπισμένη μ' ένα κάταστρο οεπτόνι—ένα τιποτένιο ποματάκι, σάν τό μικρό νεκρό ενός παιδιού... Τήν άκούηθησαν άπάνω στο κρεβάτι, τήν έντισαν, τή στέλι-σαν καλά, τής έβαλαν ένα μικρό μαυρο σκουρακά—για να κρύψουν μοναζά τούς έπαδέσους—κ' έπειτα τήν έβησαν στήν κ'αση. 'Ολα τ' άνήρια και τά παρανήρια ήρθαν και στάθησαν γύρω στο λείψανό της.

Τήν άλλη μέρα, τή γιομισαν άνθη. Στήν κηδεία της, πήγε πολλές κόσμος. Τήν άγαπούσαν όλοι τή επειτούλα, γιατί και κείνη τούς άγά-αγεε πολύ...

Λίγο μετά που έφυγε τό λείψανο, ή μικρούλα έμυησε τά κλάματα: είχε πάσει μια μικρή κοικλίεση—ή κοικλίεση ποθιλεινε τό μάτι, κ' έβγαζε μια κλαψυρήνη φωνή, άμα τής πατοδσε τήν κοιλιά —και δε μπορούσε να παρηγορηθεί... ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΩΓΗΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΕΙΣ Η ΠΡΟΔΟΜΕΝΗ

Μές στής ζωής μου τήν άγνή, τήν κρυσταλλένια βόθ'η φαράμα με τά λόγια σου τά πλάνα μωγής χρίσει. 'Αχ, τις ήμέρες τις χυρές, τις άνθροστολισμένες, που ή γλυκειά μουούλα μου μοδ' έχει χαρισμένες, γιατί να τις πυραίνης, γιατί να τις μαραινής:

Στήν άμορφη πατρίδα μου, σ'ά ήουα λαγκάδια και σ'τους γυαλούς που λάμπουε χρωματιστά πετρώδια, τά νεύτα μου περνούσανε χαρομένη, κρημμένα, όσαν τοιό λόγγου τήν ληή σέ χράτα δασομμένα.

Ποιά και κλάω τώρα κάθε στιγμή και ώρα. 'Αχ, είμαι πλάσμα του Θεού, όσαν κ' έβένα. Ναύθω τής νεότης τόν παράδεισο, του έρωτος τόν πόθο και τήν άγάπη τής ζωής! Τή γλίσκα της σου (φύση)

μέσ σ' άνθη της σάν μέλισσα, όσαν λουλουδι έ- (ζούσα. Φαράμα τάρα πίνω, μαραινόμεια και σβίνω! Α. ΠΡΟΒΕΑΕΓΓΙΟΣ

